

Capitolul 5,12-28

Îndemnuri practice pentru credincioși

Epistola se încheie cu o serie de îndemnuri practice pentru viața zilnică. În total avem douăzeci de îndemnuri pentru cei care sunt fii ai luminii și ai zilei. Chiar dacă lucrarea Duhului Sfânt la tesalonicenii de curând întorși la Dumnezeu făcea de prisos îndemnul practice detaliate, totuși aceștia aveau nevoie de cuvintele lui Pavel într-o formă scurtă și precisă în legătură cu anumite puncte. Cu cât mai mult avem noi nevoie astăzi de aceste îndemnuri! Există atâtea lucruri în viața noastră zilnică de creștini care nu sunt așa cum Domnul le dorește de la noi ca robi ai Săi. De aceea vrem să lășăm aceste versete de la sfârșitul epistolei să vorbească inimilor noastre. Noi avem dreptul să fim aceia care Îl așteaptă pe Domnul, dar până la acea clipă vrem să-L glorificăm cu viața noastră.

Aceste îndemnuri practice din ultimele versete ale epistolei le putem grupa după cum urmează:

- îndemnuri cu privire la conviețuirea noastră ca adunare locală: versetele 12-14;
- îndemnuri în legătură cu viața noastră ca creștini în general: versetele 15-18;
- îndemnuri în legătură cu acțiunea și activitatea Duhului Sfânt: versetele 19-22;
- îndemnuri în legătură cu sfințirea noastră practică: versetele 23-24;
- îndemnuri de încheiere: versetele 25-28.

Versetul 12: »Vă rugăm, fraților, să recunoașteți pe cei care lucrează printre voi, care vă conduc în Domnul și vă sfătuiesc.«

Pavel îi numește din nou frați pe iubiții săi tesaloniceni, pentru că dorește să le vorbească inimilor lor. Prin aceasta își exprimă toată simpatia sa. Între ei erau unii care lucrau în mod deosebit, care îi conduceau și care îi și mustrau. Nu citim aici că Pavel ar fi delegat oficial sau ar fi angajat pe cineva să exercite aceste funcții. Nu, deși era vorba despre o adunare foarte tânără, existau astfel de frați care, sub călăuzirea Duhului Sfânt, au văzut nevoia acelor lucrări, despre care este vorba aici.

La fel este și astăzi. Fiecare adunare locală – dacă este într-o stare practică bună – cunoaște aceste sectoare de activitate. Așa cum o familie nu poate exista fără o conducere, așa cum un stat nu poate funcționa fără autorități, tot așa există și într-o adunare locală o conducere duhovnicească, pe care trebuie să o cinstim și să o respectăm. Acest fapt nu are nimic de a face cu un clericalism, ci cu aceea că Dumnezeu îngrijește sub orice formă de copiii Săi.

Frații numiți aici sunt caracterizați prin trei lucruri. În primul rând, sunt aceia care lucrau, în al doilea rând, ei conduceau și în al treilea rând, mustrau. Lucrare înseamnă aici „a munci până la epuizare”, lucrarea putând fi foarte diversă. Aici este vorba de tot felul de slujbe. Un exemplu frumos este Epafra, care se ostenea pentru credincioșii din Colose. Pavel a dat despre el mărturia că s-a „ostenit mult” cu credincioșii. Frații care conduc posedă autoritate duhovnicească. Conducerea însă trebuie să nu fie carnală, ci în Domnul. Nu este voia Lui ca cei care conduc să stăpânească peste credincioși. Nu, ei trebuie să fie o pildă pentru turmă și să meargă înaintea ei. Un exemplu negativ găsim în Diotref, care voia cu plăcere să aibă întâietate în toate și a mers așa de departe, încât a dat pe alții afară din adunare (3 Ioan 9-10).

Când o conducere spirituală este „în Domnul”, atunci aceasta înseamnă trei lucruri: în primul rând, conducerea se referă la domeniul duhovnicesc și nu la un domeniu natural. Rămâne valabil faptul că în viața naturală avem alte autorități deasupra noastră (de exemplu guvernul sau șeful de echipă la locul de muncă etc). În al doilea rând, vedem că autoritatea duhovnicească a conducătorilor nu se întemeiază pe oameni, ci numai pe Domnul. De aceea conducerea duhovnicească, de exemplu, nu se poate moșteni. În al treilea rând ne devine clar, că conducerea duhovnicească niciodată nu poate să treacă peste ceea ce cere Domnul de la noi. Când conducătorii noștri spirituali trec peste ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, atunci nu mai este „în Domnul”.

În cele din urmă și noi avem nevoie de muștrare. Există învățători care ne prezintă adevărul pozitiv, dar există și dintre aceia care ne corectează, care ne avertizează cu privire la lucrurile greșite, pe care le văd.

Apostolul Pavel ne îndeamnă la o atitudine de inimă corectă față de astfel de frați. În primul rând trebuie să-i recunoaștem. În aceasta este inclusă aprecierea, prețuirea și respectul. Nu este acest lucru uneori greu pentru noi? Dacă este vorba despre cei ce lucrează, atunci probabil suntem mulțumiți. Dar dacă este vorba despre cei care ne conduc sau chiar ne muștră, atunci avem deja nevoie de mai mult efort, deoarece în astfel de situații trebuie să luăm o poziție subordonată. Dar totuși, Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă să-i recunoaștem și să le fim supuși. »Ascultați de mai-marii voștri și fiți-le supuși, căci ei veghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală, pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de nici un folos« (Evrei 13.17).

Versetul 13 a: »Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor.«

Aici nu este vorba despre principiul biblic conform căruia lucrătorul este vrednic de hrana lui (Matei 10.10), nici că trebuie să le dăm ceva celor ce ne învață (Galateni 6.6). Noi nu ar trebui să avem numai mâini deschise, ci și inimi deschise. Acesta este punctul esențial aici. Este vorba despre starea inimii noastre față de cei care ne conduc. Aici nu este vorba numai despre frații care sunt „tot timpul” în lucrarea Domnului, ci de toți cei care fac o lucrare spre folosul nostru în Domnul.

Ar trebui să-i respectăm în dragoste, și aceasta nu din pricina persoanei lor, ci a lucrării care o fac. Să respecti frați datorită persoanei lor poate ușor deveni periculos, prin aceea că le acordăm un loc care nu le aparține. Dar noi putem fi mulțumitori pentru ceea ce fac ei pentru noi. A-i aprecia în dragoste înseamnă desigur și să ne rugăm pentru ei. Acest lucru este mult mai important decât să-i criticăm. Să ne întrebăm sincer, cât timp petrecem cu critica și cât timp folosim să ne rugăm pentru ei.

Versetul 13 b: »Trăiți în pace între voi!«

Putem să analizăm fiecare în parte din aceste îndemnuri și să tragem învățăturile necesare pentru noi personal. Dar putem să găsim și o legătură între ele și astfel să observăm toate semnificațiile acestor îndemnuri. Pacea reciprocă în trăirea împreună a credincioșilor este o chestiune foarte importantă. Pacea este o caracteristică a Împărăției viitoare, dar care la noi se poate găsi deja astăzi. Lumea din jurul nostru caută pacea, dar noi știm precis că oamenii fără Dumnezeu zadarnic caută după ea. Atât timp cât omul nu are pace cu Dumnezeu, nu va putea avea pace durabilă nici cu semenii săi. Dar copiii lui Dumnezeu pot deja acum să trăiască în pace între ei.

Condiția pentru pace reciprocă este ca fiecare să situeze pe aproapele său mai presus decât pe el însuși. Aceasta face legătura cu versetul 13a. Dacă nu stimăm și nu iubim pe conducătorii noștri, ci suntem invidioși pe ei, atunci nu avem nici pace între noi. O conviețuire pașnică și unul pentru altul poate exista numai atunci când fiecare recunoaște cu mulțumire ceea ce Dumnezeu a lucrat în fratele și sora de alături. Așa era la credincioșii din primele zile ale creștinismului. Citim în Faptele Apostolilor 9.31: »Și Biserica în toată Iudeea, Galileea și Samaria era în pace, zidindu-se și umblând în frica Domnului și creștea prin mângâierea Duhului Sfânt.« Ce frumos dacă s-ar putea da și nouă astăzi o asemenea mărturie prin Duhul lui Dumnezeu! Dar ce trist dacă dușmanului îi reușește să provoace disensiuni între frați! Cât de mult suferă mărturia noastră față de lume!

Versetul 14: »Vă rugăm de asemenea, fraților, să muștrați pe cei care trăiesc în neorânduială, să mângâiați pe cei deznădăjduiți, să sprijiniți pe cei slabi, să fiți răbdători față de toți.«

Când credincioșii sunt împreună, este întotdeauna așa, că ei nu sunt toți la fel. Chiar și în procesul de creștere duhovnicească a noastră sunt diferențe. Dacă vrem să fim în pace unii cu alții, atunci aceasta este posibil numai dacă ne preocupăm unul față de celălalt, dacă suntem unul pentru altul.

Putem să avem un interes din toată inima față de frații noștri și de surorile noastre, mai ales față de cei care sunt în diverse pericole. În textul de față sunt prezentate trei grupuri de oameni, pe care putem să-i întâlnim în diferite împrejurări: în primul rând sunt acei care umblă în neorânduială, în al doilea rând sunt cei deznădăjduiți și în al treilea rând sunt cei slabi.

La fel ca alte expresii din această epistolă, și cuvântul „neorânduială” provine din vocabularul militar. Prin expresia „în neorânduială” era caracterizat cel care „nu stătea în front”. Dacă citim în 2 Tesaloniceni, atunci vedem în capitolul 3 (în mod deosebit versetele 6 și 10) la ce se referă această expresie. Se pare că în adunarea aceasta erau din aceia care nu mai voiau să lucreze. Pentru aceasta au avut probabil chiar motive întemeiate. Ei așteptau așa de mult venirea în curând a Domnului Isus, încât considerau că nu mai trebuie să facă o lucrare pământească. Totuși Cuvântul lui Dumnezeu numește un astfel de comportament »neorânduială«. Cu toate că trebuie să așteptăm zilnic venirea Domnului nostru, este totuși important să ne îndeplinim cu toată credincioșia obligațiile zilnice în această lume. Transpus la noi astăzi, desigur nu înseamnă că cineva, care nu din vina lui nu are de lucru, este unul care »trăiește în neorânduială«. Aici era vorba de faptul, că cineva nu vrea să lucreze.

Cei ce trăiesc în neorânduială trebuie muștrați, adică să li se explice că comportarea lor nu este în ordine. În a doua epistolă (capitolul 3 versetul 6) s-a spus destinatarilor epistolei să se îndepărteze de acest fel de oameni. Existau evident oameni care nu primeau muștrările. Dar să ținem seama de succesiune. Prima dată ar trebui muștrați, și abia după aceea – după eforturi fără rezultate pozitive - să se îndepărteze de aceștia. Acest principiu are și astăzi valabilitate. Înainte de a acționa (o astfel de acțiune poate însemna și disciplinare) trebuie să ne ocupăm cu multă dragoste de frații noștri și de surorile noastre. Cât de necesare sunt aceste eforturi ale dragostei în zilele noastre!

În al doilea rând sunt amintiți cei deznădăjduiți. Aceștia trebuie mângâiați sau încurajați. Descurajații (textual „cu suflet mic” sau „cu puțin curaj”) sunt aceia care prin împrejurările vieții au avut parte de o decepție sau o dezamăgire. Încercările și situațiile prin care trec îi doboară și îi apasă. Probabil în Tesalonic erau aceia care și-au pierdut pe cineva drag prin trecerea în veșnicie și din pricina aceasta au fost întristați. Câți credincioși nu sunt astfel descurajați și în zilele noastre? Cunoaștem astfel de credincioși? Avem ochi și inimi deschise pentru ei? Îi vizităm? Îi mângâiem și îi încurajăm? Ce câmp mare de lucrare pentru noi!

Al treilea grup sunt cei slabi. Aici ne putem gândi atât la slăbiciunea trupească, cât și la cea duhovnicească. Există persoane slabe în credință, de care trebuie să ne ocupăm. A fi slab înseamnă a fi fără putere. Față de aceștia trebuie să avem o grijă deosebită și să-i ajutăm.

La sfârșitul versetului suntem solicitați să fim îndelung-răbdători față de toți. Îndelunga-răbdare este una din virtuțile creștine mari. Ea este o roadă a Duhului Sfânt (Galateni 5.22) și este primul semn caracteristic al dragostei, amintit în 1 Corinteni 13.4. Despre Dumnezeu Însuși se spune că El este îndelung-răbdător (Romani 2.4). Îndelunga-răbdare este deci o însușire care trebuie să ne împodobească pe noi, copiii lui Dumnezeu. Probabil am putea defini îndelunga-răbdare astfel: este răbdare, care nu încetează nici atunci când este iritată prin împrejurări și pusă la încercare. De aceea înțelegem că trebuie să fim îndelung-răbdători față de toți. Cât de des este deranjată pacea între copiii lui Dumnezeu, tocmai pentru faptul că ne lipsește îndelunga-răbdare!

Versetul 15: »Luați seama ca nimeni să nu întoarcă altuia rău pentru rău, ci urmăriți totdeauna ce este bine, atât între voi, cât și față de toți.«

Aici ne este dat un principiu general, care se referă la comportamentul nostru față de semenii noștri. Trebuie să avem grijă ca nimeni - și aici vrem să ne includem fiecare în parte - să nu întoarcă altuia rău pentru rău. Acest principiu este pus față în față cu cel din Lege. În Vechiul Legământ se spunea: »ochi pentru ochi și dinte pentru dinte« (Exod 21.24). Și oamenii din această lume se comportă de regulă astfel. Numai harul lui Dumnezeu poate lucra în inimile noastre, ca să ne orientăm după alte etaloane, și anume după etaloanele lui Dumnezeu. Principiul amintit aici este un principiu care are valabilitate în Împărăția lui Dumnezeu. Domnul Isus a vorbit despre acest principiu în predica

de pe munte (care de fapt cuprinde principiile Împărăției lui Dumnezeu) și a spus ucenicilor Săi: »Ați auzit că s-a spus: „Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte”. Dar Eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui care vă face rău; ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt« (Matei 5.38-39). Dar și apostolul Pavel scrie despre aceasta credincioșilor din Roma: »Nu întoarceți nimănui rău pentru rău« (Romani 12.17).

Pentru tesaloniceni era, cu siguranță, mai greu să se comporte conform acestor principii, decât multora dintre noi. Ei se aflau atunci cu totul altfel sub presiunea semenilor lor și erau prizonieri de ei. Am văzut deja cum au primit Evanghelia »prin multe necazuri«. Li s-a făcut mult rău și de aceea acum li se cerea să nu întoarcă rău pentru rău. Dar și nouă ni se adresează aceste cuvinte. Cât de ușor suntem înclinați să ne apărăm când suntem atacați! Cât de repede ne gândim cum putem să ne răzbunăm, când cineva ne face rău! De aceea să ne lăsăm îndemnați ca și în această privință să avem felul de gândire al Domnului, care, »când era insultat, nu răspundea cu insulte; și când suferea, nu amenința« (1 Petru 2.23).

Apostolul Pavel merge aici chiar mai departe. El spune: »urmăriți totdeauna ce este bine, atât între voi, cât și față de toți«. Deci, noi nu numai că trebuie să veghem ca nimeni să nu întoarcă rău pentru rău, ci dimpotrivă, trebuie să ne gândim cum putem să facem bine altora. Acest lucru este valabil în primul rând față de frații noștri și surorile noastre (între voi), dar și în relațiile noastre cu oamenii din lumea care ne înconjoară (față de toți). Chiar dacă este o despărțire clară între lumină și întuneric, între zi și noapte, totuși noi, cei care suntem lumină în Domnul, trebuie să arătăm celor care trăiesc în întuneric caracterele luminii. Numai astfel ne dovedim a fi robi adevărați ai Împărăției și suntem realmente o mărturie pentru Domnul.

Versetul 16: »Bucurați-vă întotdeauna.«

O altă caracteristică a creștinilor ne este numită bucuria. Lumea din jurul nostru este plină de violență, ură, nedreptate și urmarea este tristețe. Chiar dacă satan încearcă să-i amăgească pe oameni cu diverse bucurii, trebuie totuși să vedem mereu, că sfârșitul bucuriei în lumea aceasta este numai tristețe. Exemplul despre fiului risipitor din Luca 15 ne arată foarte clar aceasta. Numai cine are o legătură vie cu Isus, cunoaște adevărata bucurie. Noi avem bucuria mântuirii, dar savurăm și bucuria pe cale ca urmași ai lui Hristos. Aceasta nu înseamnă că noi ca și copii ai lui Dumnezeu nu avem parte de întristare. Dimpotrivă. Dar putem să ne bucurăm și în situații de tristețe. Întristarea se referă totdeauna la pământul acesta, la împrejurări în care putem să ajungem în viața aceasta. Adevărata bucurie se referă întotdeauna la Domnul și la ceea ce este în cer. De aceea noi putem avea ambele deodată. În acest sens înțelegem că apostolul Pavel a scris din închisoare credincioșilor din Filipi: »Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!« (Filipeni 4.4).

Versetul 17: »Rugați-vă neîncetat.«

Pentru a putea savura totdeauna bucuria în Domnul avem nevoie de comuniune permanentă cu El. Aceasta se exprimă prin rugăciune. De aceea Pavel spune: »Rugați-vă neîncetat.« El însuși a fost un exemplu pentru tesaloniceni în acest sens, căci s-a rugat neîncetat pentru ei. Desigur aici nu este vorba în primul rând de orele noastre de rugăciune în adunare, și nici de momentele când ne împreunăm mâinile pentru rugăciune conștientă. Aceasta nu o putem face neîncetat, adică zi și noapte. Nu, ci rugăciunea poate fi asemănată cu respirația sufletului (așa cum citirea Cuvântului este hrana noastră). Respirația, în general, o facem inconștient; aceasta înseamnă că nu ne dăm seama că respirăm. Dar dacă te oprești să respiri, vei observa foarte repede consecințele. La fel este și cu rugăciunea. Ea este legătura permanentă cu Domnul nostru, expresia dependenței noastre de El. În sensul acesta, ea este o atitudine interioară în care putem să fim neîncetat, adică și la lucru, acasă, în timpul nostru liber etc.

Așa ca în toate, și aici, Domnul Isus ne este modelul desăvârșit. Numai El putea să spună despre Sine: »Eu alerg la rugăciune« (textual: dar eu sunt permanent în rugăciune) (Psalm 109.4). Pentru El

nu era numai o obișnuință bună să Se roage, ci ca Om adevărat trăia în dependență permanentă de Dumnezeu Său.

Versetul 18: »Mulțumiți pentru toate, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus pentru voi.«

Rugăciunea este întotdeauna legată cu mulțumirea (vezi de exemplu Coloseni 4.2). Mulțumirea exprimată în rugăciune este voia clară a lui Dumnezeu pentru noi. Mulțumirea dovedește că ne rugăm într-o stare bună a inimii. Conform textului din Filipeni 4.6 noi trebuie să facem cunoscut dorințele noastre lui Dumnezeu, și anume »prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri«. Dacă ne rugăm într-o astfel de stare lăuntrică, știm că Domnul ne va împlini cererile noastre așa cum este bine și corect, și pacea lui Dumnezeu va fi partea noastră. Dacă ne rugăm fără să mulțumim, vom deveni repede nerăbdători și nemulțumiți, dacă cererile noastre nu sunt împlinite așa cum ne-am imaginat noi.

Un creștin care nu mai poate să mulțumească este nefericit. De aceea satan caută să ne preocupe cu tot felul de lucruri negative, ca să uităm mulțumirea. Dar dacă avem ochii deschiși pentru bunătatea lui Dumnezeu, atunci vom găsi în toate împrejurările vieții motive pentru care putem mulțumi. Dacă suntem realmente convinși că toate lucrurile lucrează spre binele nostru (Romani 8.28), atunci vom avea întotdeauna motive de mulțumire. De aceea vrem să-L rugăm pe Domnul, ca El să ne mențină o inimă mulțumitoare.

Versetul 19: »Nu stingeți Duhul.«

Îndemnul care urmează până la versetul 22 inclusiv, sunt legate între ele și stau în legătură cu activitatea Duhului Sfânt. Cuvântul lui Dumnezeu folosește diferite imagini, ca să ne prezinte activitatea Duhului. Aici avem imaginea focului, cu care se compară acțiunile Duhului. Pentru noi există pericolul să stingem acest foc și astfel să înăbușim sau chiar să stingem acțiunile Duhului Sfânt. Aceasta se poate referi atât în viața personală a unui credincios, cât și la activitățile practice ale Duhului lui Dumnezeu în străngerile laolaltă ale credincioșilor. Aplicat la viața personală, stingerea Duhului înseamnă pe de o parte că nu ne mai lăsăm călăuziți și corecți de El, iar pe altă parte Duhul nu mai poate să ne preocupe cu Persoana Domnului și cu binecuvântările cerești. În străngerile laolaltă, stingerea Duhului înseamnă că noi înlocuim călăuzirea Sa prin altceva (de exemplu prin conducerea omenească). Aceasta are ca urmare, că Domnul nu ne mai poate da ceea ce El a vrut de fapt să lucreze prin Duhul Sfânt. Aceasta stă în context nemijlocit cu versetul următor, unde este vorba despre profeție, care este lucrată prin Duhul lui Dumnezeu, dar numai atunci când nu-L stingem.

În legătură cu activitatea Duhului trebuie să diferențiem cu atenție patru puncte:

1. Stingerea Lui la noi înșine, la alții și în adunare, așa cum găsim aici, prin aceea că stingem acțiunea Sa;
2. Întristarea Duhului Sfânt (Efeseni 4.30). Aceasta se întâmplă în momentul în care păcătuim. El, Cel care locuiește în fiecare credincios, devine dezonorat și întristat prin aceasta, și părtașia cu Dumnezeu este deranjată;
3. Împotrivirea față de Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 7.51). Aceasta se referă la necredincioși, care se împotrivesc lucrării de convingere exercitată de Duhul;
4. Hula împotriva Duhului Sfânt (Matei 12.24-32). Aceasta este păcatul celor care identifică lucrarea Domnului și Persoana Sa cu satan, așa cum au făcut fariseii când Domnul trăia pe pământ.

Versetul 20: »Nu disprețuiți profețiile«

Așa cum am menționat, aceasta stă în legătură directă cu stingerea Duhului. Profeția în Noul Testament nu se referă în primul rând la destăinuirea de lucruri viitoare (deși acest înțeles se întâlnește în unele texte). Profeția este o slujbă profetică prin care Dumnezeu prin Duhul Sfânt ne dă pentru o anumită situație un cuvânt al Domnului, de care avem nevoie în acel moment. Acesta poate fi îmbărbătare, mângâiere, îndemn sau învățătură. Explicarea unui text biblic este de exemplu în principiu totdeauna aceeași, dar profeția poate fi foarte diferită. Astăzi avem nevoie de acest cuvânt, mâine avem nevoie de altul într-o altă situație în care ne aflăm. Ca să primim cuvântul potrivit la vremea potrivită, Duhul Sfânt trebuie să fie activ în mijlocul nostru. 1 Corinteni 14.1-5 ne arată prin cuvinte energice că profeția este darul cel mai mare care se exercită în strângerile laolaltă ale credincioșilor și suntem îndemnați să năzuim cu toții să profețim.

Disprețuirea profeției înseamnă deci a nu da Duhului Sfânt libertatea de manifestare în mijlocul nostru. Acest lucru merge mult mai departe decât stingerea Duhului, căci dacă disprețuim profeția, în cele din urmă disprețuim pe Cel ce o dă, adică pe Duhul Sfânt. De aceea este foarte important să respectăm călăuzirea Sa când suntem adunați ca adunare. Tot ce vine din firea noastră se împotrivesc Duhului Sfânt. Chiar și atunci când nu ne ghidăm după planificări omenești în strângerile noastre laolaltă, poate să existe ceva în noi care să înfrâneze sau chiar să stingă călăuzirea Duhului. Ar trebui să ne ferim de aceasta, căci altfel vom pierde multe binecuvântări.

Versetul 21: »ci cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun.«

Prin cuvântul »ci« este o legătură directă cu versetul anterior, în care suntem avertizați cu privire la un pericol. Noi trebuie să nu disprețuim profeția, dar să cercetăm dacă ce se spune este cu adevărat lucrat prin Duhul Sfânt. Cunoaștem bine inima omului. De aceea cineva poate să vorbească și să considere că este profeție, dar în realitate este de la firea sa. Acolo unde există libertate în strângerile laolaltă, firea poate foarte ușor deveni activă și să folosească greșit această libertate. Despre acest pericol suntem avertizați aici. Noi trebuie să acordăm Duhului libertate deplină, dar în același timp să cercetăm ce se vorbește. »Ci cercetați toate« nu înseamnă să cercetăm tot ceea ce există în creștinătate ca învățături false și greșite (prin aceasta unii au ajuns la cădere), ci înseamnă să judecăm, dacă ceea ce se spune este într-adevăr o profeție călăuzită de Duhul Sfânt. Cercetarea nu înseamnă nici să cugetăm, dacă ceea ce se spune ne convine sau nu nouă personal, dacă ne place sau nu, ci este vorba despre izvorul din care izvorăsc cele spuse.

Continuarea propoziției este de asemenea importantă: »păstrați ce este bun.« Cât de des facem altfel! Cercetăm și constatăm că ceva nu a fost călăuzit de Duhul, apoi vorbim și criticăm. Ceea ce era bun, adică ceea ce Duhul Sfânt a dat, uităm repede. Dar ar trebui să fie exact invers. După ce am cercetat, să eliminăm partea negativă (acest lucru nu înseamnă, de exemplu, că vorbim cu respectivul despre aceasta), dar reținem ce este bun spre folosul nostru. Aceasta ar trebui să fie așa după orice slujbă în Cuvânt în strângerile noastre.

Versetul 22: »Feriți-vă de orice formă a răului.«

Pe de o parte acest verset are valabilitate ca un principiu general pentru toată viața noastră. Așa scrie Pavel credincioșilor din Roma: »Doresc să fiți înțelepți în ce privește binele și nevinovați în ce privește răul« (Romani 16.19). Răul aparține nopții/întunericului și se arată în forme multiple. Există răul moral, dar există și răul în învățătură. Satan găsește la fiecare un alt punct de legătură. De aceea avem aici avertizarea »de orice formă a răului«, și solicitarea importantă ca »să ne ferim«.

Dar pe de altă parte, această solicitare are valabilitate și în legătură cu cele spuse anterior. Un pericol ar consta în faptul că am putea stinge Duhul și am putea disprețui profețiile; un alt pericol ar fi

ca firea noastră să folosească greșit libertatea și noi să nu cercetăm în mod corect ce se spune. Și de acest fel de rău trebuie să ne ferim.

Versetul 23: »Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să vă fie păzite întregi, fără vină, la venirea Domnului nostru Isus Hristos.«

Cu acest verset începe încheierea epistolei. Încă o dată apostolul vorbește despre venirea Domnului, deci despre tema care este de fapt conținutul propriu-zis al acestei epistole. Dar mai întâi le amintește de »Dumnezeul păcii«. El a amintit tesalonicenilor în capitolul 2.12, că Dumnezeu i-a chemat la »Împărăția și gloria Sa«. Această Împărăție viitoare va fi caracterizată prin pace. Dar pe Dumnezeu acestei păci noi Îl cunoaștem deja acum. Și El este Cel care ne va păstra în sfințenie până în clipa când Domnul va reveni, pentru a-Și instaura Împărăția pe pământ.

Tema sfințirii practice am întâlnit-o în mai multe locuri în această epistolă. În capitolul 2.10 găsim sfințenia în slujba apostolului, în capitolul 3.11-13 în legătură cu sentimentele noastre și în capitolul 4.1-8 se vorbește despre sfințenia în umblarea noastră. Aici sfințenia este pusă în legătură cu »Dumnezeul păcii«. Numai El poate să producă în noi sfințenia practică, ceea ce înseamnă despărțire de rău și o întoarcere către Domnul Isus. În capitolul 3.13 am găsit, că inimile noastre ar trebui să fie fără vreo învinuire întărite în sfințenie »înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus împreună cu toți sfinții Săi«. Expresia »înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru« lipsește aici. Aceasta pentru că nu numai în fața lui Dumnezeu trebuie să fim sfinți, ci și pentru că și lumea va vedea ceva din aceasta, când vom veni cu Domnul Isus. Venirea Sa este legată nu numai cu binecuvântări pentru noi, ci și cu responsabilitate. Noi trebuie să fim păstrați fără vină, adică fără nicio clauză de acuzare. Lumea să nu poată arăta cu degetul acuzator spre noi când ne vom arăta cu Domnul. Când vom apărea cu El, se va vedea dacă aici am trăit o viață practică de sfințenie.

Prima parte a versetului acesta spune că Dumnezeu este Cel care ne sfințește, în partea a doua rămâne deschis cine este Acela care ne va păzi. Se spune simplu: »și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să vă fie păzite întregi.« Prin aceasta se apelează pe de o parte la responsabilitatea personală, pe de altă parte ni se amintește că fără Dumnezeu nu putem face nimic. Ambele părți sunt prezente și ambele părți sunt reale. Noi suntem solicitați să umblăm în sfințenie, iar pe de altă parte știm că numai Dumnezeu poate să producă această sfințire. Deja mulți au încercat prin eforturi proprii și au eșuat.

Amintirea »duhului, sufletului și trupului« o găsim numai aici sub această formă. În alte locuri găsim împreună »duh și suflet« deosebit de trup. Prima parte se referă la omul „lăuntric”, cea de-a doua la omul exterior. Această împărțire aici în trei părți nu este la voia întâmplării. Prin aceasta omul întreg este descris în „părțile” sale componente. Pentru Dumnezeu, omul se compune din duh, suflet și trup. Și despre Isus citim, când este vorba de El ca Omul desăvârșit, despre duh, suflet și trup (Luca 23.46; Marcu 14.34; Evrei 10.5).

Ce înseamnă trupul, este ușor de înțeles. Trupul este vasul în care se găsește duhul și sufletul, deci corpul nostru. Înțelegem foarte bine ce înseamnă să păstrăm trupul nostru în sfințenie. Explicația despre duh și suflet este mai dificilă. Chiar dacă diferența între ele este foarte fină, avem totuși diferențe, căci și în alte texte din Noul Testament se face deosebire între cele două (de exemplu Luca 1.46-47; Evrei 4.12). Probabil putem spune astfel: sufletul vorbește despre sentimentele și simțurile omului. Duhul este viața, ceea ce Dumnezeu a dat omului diferit față de animale. Prin duhul nostru putem intra în legătură cu Dumnezeu, deci în relații în care nu poate intra un animal. Cât de important este apoi pentru noi, ca și sentimentele noastre și duhul nostru să fie păzite întregi în sfințenie! Deci este vorba de omul întreg. Nimeni dintre noi nu se poate împărți. Unii au probabil grijă să-și țină trupul în sfințenie, dar uită de duh și suflet. Alții sunt preocupați numai cu sentimentele lor și astfel cad în învățături rătăcite, deoarece nu-și păzesc duhul. Pe când alții pun mare preț pe curățirea duhului și neglijează sfințirea trupului. Nu, este voia lui Dumnezeu ca omul întreg să fie păzit; duh, suflet și trup.

„Deci Duhul Sfânt vrea ca omul împăcat cu Dumnezeu să fie cu toată ființa sa dedicat lui Dumnezeu, care l-a adus în legătură cu Sine prin revelarea dragostei Lui și prin lucrarea harului Său, și ca nimic din om să nu se deschidă vreunei influențe care este mai inferioară decât natura divină, la care omul este părtaș, și astfel să fie păzit fără vină la venirea lui Hristos.” (Darby, J. N. Der erste Brief an die Thessalonicher).

Versetul 24: »Cel care v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta.«

Apostolul nu vrea să-i descurajeze pe tesaloniceni. Poate că și nouă ne este teamă, cugetând la versetul anterior, că nu vom atinge niciodată acest nivel de sfințenie deplină prezentat acolo. Dar ce încurajare că în acest verset citim: »Cel care v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta«! Nu vrem să diminuăm cu nimic din responsabilitatea noastră, dar totuși avem voie să ne amintim mereu cu bucurie de credințioșia lui Dumnezeu. Cu toate eșecurile noastre, una rămâne sigur: Dumnezeu este credincios.

Dacă aici este vorba de chemarea lui Dumnezeu, atunci nu este vorba despre chemarea la Împărăția Sa sau la gloria Sa, ci despre chemarea la sfințirea practică. Dacă nu corespundem acestei responsabilității a noastre, atunci nu este greșeala lui Dumnezeu. Nu! Dumnezeu este credincios și El va desăvârși în noi lucrarea pe care a început-o. De aceea nu trebuie să descurajăm gândind că chemarea la sfințirea practică este prea grea de realizat pentru noi. Va veni ziua când vom sta glorificați și în sfințenie în fața Lui.

Versetul 25: »Fraților, rugați-vă pentru noi.«

Pavel purta pe frații și pe surorile din toate localitățile pe inima sa în rugăciunile lui. El s-a rugat și pentru tesaloniceni (1.2). Dar el știa și cât de mult avea el nevoie de rugăciunea lor. Prin rugăciune nu suntem legați numai de Dumnezeu, ci și cu frații noștri și cu surorile noastre. Cât de necesară este rugăciunea reciprocă!

Suntem mulțumitori lui Dumnezeu pentru frații care ni i-a dat, care ne explică Cuvântul lui Dumnezeu, Îl explică și Îl aplică la inimă și conștiință. Dar cât de important este că acești frați nu numai că aduc Cuvântul lui Dumnezeu, dar ei se și roagă pentru ascultători! Dar este important și reciproc, ca noi să ne rugăm pentru frații și surorile care se lasă folosiți în mod deosebit în lucrarea Domnului. Ei au nevoie de rugăciunile noastre, și anume atât personale cât și în comun

Versetul 26: »Salutați pe toți frații cu o sărutare sfântă.«

Sărutarea era atunci forma de salut obișnuită. De aceea aici se pune accent nu pe sărutare, ci pe sărutare „sfântă“. Dacă ne gândim la zilele noastre, atunci poate fi și o sărutare a mâni. Decisiv este ca acest salut să fie sfânt. Aici se pune întrebarea dacă salutul nostru este sau nu sincer. Cât de adeseori trebuie să constatăm cu regret, că și noi înșine în astfel de nevoi simple nu suntem sinceri. Dacă de exemplu doi frați discută negativ despre un al treilea și când acesta se apropie este salutat cu cuvinte foarte prietenoase, spunându-i cât de mult se bucură să-l vadă, cu siguranță aceasta nu mai este un salut „sfânt“, ci o fățarnicie.

Versetul 27: »În Domnul vă rog fierbinte ca epistola aceasta să fie citită tuturor fraților.«

Aceste cuvinte sunt unice. Pavel folosește aici o expresie foarte puternică. »Vă rog fierbinte« vrea să spună „a lega cu un jurământ solemn“. El dorea foarte mult să se citească această epistolă înaintea tuturor credincioșilor, deci și alții să ia cunoștință de ea. El era convins că deja la această primă epistolă a fost inspirat de Duhul Sfânt și că acest conținut al epistolei era de mare importanță și pentru alți credincioși.

Într-adevăr, dacă vedem în jurul nostru câtă necunoștință este astăzi cu privire la adevărurile din această epistolă, cât de puțin s-a înțeles venirea Domnului Isus, ne dăm seama cât de actuală este această epistolă și astăzi pentru fiecare personal.

Versetul 28: »Harul Domnului nostru Isus Hristos fie cu voi! Amin.«

Ce încheiere potrivită a acestei epistole a îmbărbătării! Cât de necesar este harul lui Dumnezeu în viața noastră zilnică! Având în vedere că Domnul Isus va veni în curând, ca să ne ia la Sine, pentru ca apoi puțin mai târziu să putem apărea împreună cu El la instaurarea Împărăției Sale, avem nevoie de harul Său. Da, suntem dependenți în totalitate de acest har. Am avut parte de harul Său ca păcătoși, când ne-a mântuit, și vom avea parte de har, când El va reveni, dar noi stăm și în fiecare zi sub acest har – noi avem nevoie de el. Domnul nostru cunoaște împrejurările noastre, oricare ar fi ele. El știe dacă suntem tineri, dacă suntem în vârstă, sau dacă suntem bătrâni și simțim în mod deosebit slăbiciunea corpului nostru. Harul Său este bogat pentru toți. El este un izvor nesecat, care curge până vom fi la El în slavă.

De ce pot azi să umblu sigur? / O, harul Tău mă apără!
De ce eu azi nu cad în luptă? / Iubirea Ta mă sprijină.
Da, harul mă călăuzește, / Iubirea mă conduce-acas'.
Da, locuința-i pregătită, / La Tine voi veni-n curând.